Година IV Цариградъ. 16 Іулій 1870 Брой 66

ЕДОНІЯ ще излѣзва дважь въ ѣ, въ Срѣдж и въ Сѫббо- Цѣна прѣдплатена за годинѫ ста седмь бѣлы меджидіета, ъ-тъ само, кой да е, четыри меджидіи. А за шесть мѣсеца, ста 4 бѣлы меджидіи, а е- 2 1/2. както въ Цариградъ тукъ а всякждѣ повѣнъ. — Единъ листъ пары.

на не освободены отъ пощенскѫ пла- ѫчванія за вѣстникъ не сѫдружены платѫтѫ не ся пріемѫтъ.

МАКЕДОНІЯ.

Листъ за Политикѫ и Книжевность.

Подписка-та на спомоществованіята става въ Цариградъ при Редактора и издателя на МАКЕДОНІѪ Н. Р. Славейкова, при Одунъ-Капіѭ № 68. А по вѣнъ при отреденыть настоятели, които и отговарятъ за вѣстникъ-тъ. — Статіи и писма за общеполезны работы вмѣстяватъ ся безъ платѫ, а за частны извѣстія плаща ся по единъ гр за редъ.

На настоятелитѣ ся устѫпва по петъ на сто отъ цѣнѫтѫ на спомоществованіята като сѫбержтъ отъ три спомоществованія на горѣ

Какво смы правили и що трѣба да правимъ.

Навели ся и намъ за обнародуваніе ата статія коѭто срѣшнѫхѫ- Турціѭ и върху коѭто призо- серіозното вниманіе на нашитѣ ли.

то си е давалъ и ще си даде трудъ помысли върху явленіята на нашійтъ вѣнъ и народенъ животъ, за него ръ на горнето пытаніе не ще твърдѣ отъ мѫчнытѣ нѣща.

по-голѣмѫ основателность на този ръ, ный ще гледамы да го изва- не само отъ сегашнійтъ ни животъ, отъ прѣминѫлото ни.

рѣзъ всичкото врѣме на Българското ю, Българитѣ не сѫ направили ни- квозь, което да уздрави тѣхното ю. Гражданското и политическото йство, добрытѣ законы сѫбыли непо- нѣща. Грѫжитѣ на нашитѣ праотцы ли повече-то за боеве и грабежи, и за нареждание на държавѫтѫ. Раз- ніето повече имъ идяло отрѫцѣ, не- съзиждаціето.

дно нѣщо е спомогнѫло за запазва- на народностьтѫ ни, и то е напра- отъ чужденцы. Надъ книжевностьтѫ трудили Кириллъ и Методій и тѣ- моравскы сподвижницы и ученицы.*)

ито нашитѣ праотци не были спо- а-съзидатъ, да наредатъ, за това ото имъ никога не бывало силно трѣ, никога нѣмало онѫзи вѫтрѣшнѫ ость, която отличава добрѣ устрое- ржавы. Болничавата и развратна ція често си е играла съ Българ- царство и го е уничтожавала само о, защото имала законы и была у- на политическы.

моментытѣ на своіѭтѫ сила Българ- царство е бывало силно по причинѫ че елството ся намирало въ рѫцѣ сил- по-искусны. Но и тогазь силата е а разрушителна, а не устроителна. амы царіе завоеватели доста; по ъ не ся е прославилъ, като упра- ъ и законодатель.

ко прѣскочимъ вѣковетѣ и дойдемъ вешнытѣ врѣмена, ный ще видимъ егашнитѣ Българи сѫ достойни за ѣ си. Въ насъ ще ся срѣщне сѫ- неспособность за организуваніе, за ѫданіе на общественыйтъ животъ; намѣримъ сѫщѫтѫ наклонность да е всякой за себе си, всякой по свое- Ный и до сега не смы могли да ся ѣнимъ колко-годѣ и да придадемъ на на си разумность, а на народа си ость. Ный до сега си оставамы на- ни къмъ разрушеніе, съединеніето въ цѣло и до сега не ны е познато.

ѣдырь *въсточный бой* въ Турціѭ ся ѣнѫ новъ животъ: всичкытѣ народы ъсползувахѫ отъ движеніето и ся у- ихѫ на новы начала. Арменцытѣ, Грь- тѣ, Евреитѣ направихѫ твърдѣ много свойтѣ народъ; само ный ненаправих- нищо.

Наистинѫ, и на насъ новѣ новый духъ ы накара да въврлимъ отъ себе си кото духовно иго; но това ный на- правихмы не толкозь за добрытѣ му се- тнины, колкото защото ся съгласяваше съ нашето настроеніе да си повыкамы и да посъборимъ.

Че това е така ный можемъ да ви- димъ отъ сѫщійтъ черковенъ въпросъ. Додѣто този въпросъ състоеше въ гоне- ніе на грѣцкытѣ владыцы, сирѣчь додѣто бѣше въ първѫтѫ си половинѫ, ный бѣх- мы единодушны и пѣлны съ огънь. Тогазь всякой усѣщаше нуждѫ или побужденіе да съдѣйствува; всякой ся обаждаше, но щомъ ся рѣши въпросътъ и влѣзе въ вто- рѫтѫ половинѫ, въ половинѫтѫ на парежда- ніето, ный ся смаяхмы и останѫхмы съ отворены уста. Сега никой не съдѣйству- ва, никой не знае, какво трѣба да ся прави. Работата ся остави и може съв- сѣмъ да ся вкысне, ако не сѫ нѣколци- на да ѭ каратъ криво-лѣво. Общинытѣ ни, народътъ ни нищо не правятъ за у- лесненіе на общото дѣло и за добрыйтъ му край. Многобройнытѣ выкове млъкнѫ- хѫ и не ся чуватъ освѣнь тогазь когато то е пакъ за оплакваніе, за осѫждание, за разрушеніе. Да ся чуѭтъ гласове по- ложителны, да ся явятъ мнѣнія за уреж- даніе, това не ся вижда, не ся чува.

Самыйтъ ни печатъ не излазя отъ то- зи духъ. Той е огненъ тамъ, дѣто рабо- тата е за порицаваніе и за разваляніе; той е слабъ и повѣхнѫлъ, дѣто трѣба да ся нарежда и съзижда. Въ таквызь слу- чай той ся благодари съ нѣколко общы думы.

Читателитѣ ни не читѫтъ онова кое- то е положително; а което отрича, кое- то осѫжда и събаря. Това ся съгласява съ настроеніето имъ.

Да земемъ и другы случай. Съ у- стройствойто на властитѣ намъ ся даде право да ся прѣдставляваме по-нашироко прѣдъ мѣстнытѣ власти. Оцѣнихмы ли ный тѣзи правдины и погрыжихмы ли ся да ся въсползувамы отъ тѣхъ, до колкото трѣ- баше и както трѣбаше? Ный незнаймы таквызь мѣста, дѣто ся е положило нуж- дното постоянство, за да ся осѫществятъ правдинытѣ напълно. Но за това бѣше нуждна положителность, къмъ което не ни тегли сърдце. Ный и тука направихмы по нашь обычай: оставихмы работата как- то дошло и ся заловихмы да выкамы и да осѫждамы другытѣ, че ужь тѣ ни прѣ- чали, че ужь тѣ не ни давали да си изби- ремъ хора добры, не ни давали да ся въс- ползувамы отъ подаренытѣ правдины!

Ный пріемамы че по нѣкждѣ наистин- нѫ ся появили голѣмы прѣпятствія сѫ отъ тѫзи страна; но я кажете ми, коя отъ общинытѣ ни противопостави твърдѫ воліѭ срѣщу тѣзи противодѣйствія? Коя отъ об- щинытѣ ни е работила врьхъ това по е- динъ опрѣдѣленъ начинъ? Коя отъ об- щинытѣ ни ся е заловила да защити да- денытѣ правдины съ единѫ непоклатенѫ твърдость и прѣзъ много годины? Ный не знаемъ таквызь прѣпятствія, които да не падѫтъ прѣдъ общѫтѫ воліѭ, прѣдъ силѫтѫ на правото.

Винаата не е у другытѣ но у самы насъ. Каквото нашитѣ прадѣды, тъй и ный имамы твърдѣ слабо понятіе за правото. Като смы зачитали че чуждото право за- виси отъ насъ, ный смы ся научили да смѣтамы че и нашето право е въ отъ насъ, та го чакамы да дойде на готово, или да ся осѫществи само. Ный смы ви- ждали общины които не сѫ могли да за- щитятъ най-малкѫтѫ отъ правдинытѣ на Българскыйтъ народъ, но сѫ ся залавяли да выкатъ и корятъ по кафенетата другытѣ. правдины, видѣхмы да ся исввьрля Бъ- лгарскыйтъ языкъ, языкътъ на населеніето отъ официіалнытѣ извѣстія и обявленія за- ради нѣколко грьцы, но не видѣхмы ни най-малко стараніе да ся поправи злото. Нашитѣ ся благодарихѫ съ нѣколко уко- ры врьзъ началството. Да направятъ прѣд- ставленіе за неправдѫтѫ и да искатъ по- правленіе, за това никой не ся погрыжи.

За да бѫде нашето изложеніе по- пълно, нека земемъ прѣдъ очи и общины- тѣ по нашето отечество. За нареждание- то на тѣзи общины и на училѫщата нѣма външны прѣпятствія. Какво смы на- правили ный отъ тѫзь страна? Работата е явна. Ако бы по настояваніето на нѣ- колцина да ся устрои една община, това ще иде не за дълго. Прѣдишнытѣ инстин- кты скоро ще надвіятъ и общината ще ся накѫса, ще ся раздѣли. Въ нищо и нѣйдѣ не ся забѣлѣжва стремленіе къмъ трайно устроеніе.

Ето що смы правили ный до сега. А- ко рѣчемъ да оправдаваме това съ исто- рическытѣ обстоятелства, които ни сѫ за- бикаляли, и съ невѣжеството; ако речемъ, че всичко това е было необходимо досе- га: трѣба поне за напрѣдь да мыслимъ другояче. Ный трѣба да разберемъ, че само съ выкове, съ разрушеніе и съ дѣле- ніе не може да живѣе единъ народъ. Тѣзи отрицателны свойства може да ся о- правдаѭтъ въ единъ вѣкъ на варварство; но за днешне врѣме тѣ сѫ повечето врѣ- дителни, отъ колкото полезны. Тѣзи свой- ства не обеспечаватъ сѫществованіето на единъ народъ; напротивъ тѣ докарватъ това сѫществованіе до голѣмѫ опасность. Неустроенный народъ не може да бѫде оздравенъ между устроенытѣ народы. Не- устроенный народъ нѣма сѣтнины.

За да оздравимъ нашѫтѫ бѫднинѫ, ный трѣба да си опрѣдѣлимъ какво ще правимъ отъ тукъ на сегнѣ. И наистинѫ: *що смы длъжны да правимъ?*

Първото нѣщо, което ни прѣдстои да направимъ, е да си промѣнимъ поведеніе- то въ всичкытѣ общы работы. Отъ всин- ца ни ся иска днесь работа а не выкове. Да сѣдимъ отдалечь и да си непомрьдва- мы ни прѣстътъ си, а само да выкамы че работытѣ не отивали добрѣ, съ това ный не принасямы голѣмы услуги на отечест- вото си. Съ това ный повече врѣдимъ отъ колкото ползувамы. Врѣдимъ, защото самы не вѣршимъ нищо, и другытѣ не- оставамы да вѣршатъ. Да ся дига гласъ гласъ срещу кривото и врѣдителното, и потрѣбно е. Но да виждамы малкытѣ по- грѣшкы у другытѣ, а по-голѣмытѣ у насъ да си оставатъ не исправены, това не е справедливо. Не е човѣшкы и това да виждамы у другытѣ само недостаткытѣ и тѣхъ да въврлямы на лице, а добрытѣ имъ качества да оставямы незабѣлѣжены. Вся- кой има своитѣ недостаткы но у всякого има и по нѣкакво достоинство. Общата полза иска да употрѣбявамы хората и до- стоинствата имъ. Ный трѣба да ся пол- зувамы отъ достоинство на всякого и да ся мѫчимъ да отстранимъ недостатъцытѣ му, като показвамы и самы добросъвѣст- ность и като водимъ работѫтѫ съ искуст- во и къмъ общото добро.

Това поправленіе трѣбаше да ся по- чене отъ отдѣлнытѣ общины, трѣбало бы отъ тамъ да ся захване уреждание- то на нашійтъ народъ; но защото устройството на общинытѣ е свързано нѣкакъ съ черко- вното устройство и само чрѣзъ него ще получи въникашнѫ силѫ: заради това всичкытѣ ни грѫжи за сега трѣба да сѫ струпатъ на черковното устройство. Устроенъ ся нареди и въ отдѣлнытѣ общины. Въ наредбытѣ е нашето добро, нашата сила: отъ тѣхъ ще чакамы спасеніето си. Съ нареждание- то на общѫтѫ черквѫ ще ся нареждатъ и епархіалнытѣ черквы; ще ся нареждатъ общинытѣ; тѣ ще получатъ нѣ- какъвъ авторитетъ чрѣзъ черквѫтѫ и ще почнѫтъ по-широко да работятъ за свое- то и за народното добро.

Но за да бѫде това, трѣба да ся на- реди черквата, колкото е възможно по добрѣ; а за да ся нареди черквата, по- трѣбна е помощьта на цѣлъ народъ, на вся- кой Българинъ. Тука трѣба да струпамы вниманіето си, тука трѣба да работимъ, тука трѣба да принесемъ, кой що може. Ако не сторимъ това, ако не съеди- нимъ силытѣ си да ся наредимъ споредъ нуждытѣ на врѣмето, ный смы виновни и трѣба да си мълчимъ и да не выкамы срѣ- щу другытѣ, които ся мѫчѫтъ. Има пра- во да иска отъ другытѣ да си испълня- ватъ длъжноститѣ само онзи, който е испълнилъ своитѣ.

Такъвъзи е отговорътъ ни на пытаніе- то: що трѣба да правимъ?

Въ единъ членъ отъ прѣдидущытѣ броеве на листътъ ни ся показа, въ ка- кво трѣба да състои нашата помощь за на- реждание- то на черквѫтѫ. Ако не съумѣй- мы да направимъ нищо и тозъ пѫть, вси- чкыйтъ свѣтъ ще каже, че смы добри за выкание, но не смы добры за никаквѫ работѫ. (И)

*) При всичкѫтѫ правотѫ на думытѣ на ителя на този членъ, ный не можемъ да ѣнъ на пълно неговытѣ порицанія колкото ва тука дѣто казва че чужденцы сѫ на- ли онова което е спомогнѫло за запазва- на народностьтѫ ни, защото знаемъ и вѣр- че тѣзи които най-вече сѫ ся трудили ва поприще сѫ были Българи. Впрочемъ

„Дописки на „Македонія.„

Шюменъ. *11 Іулій 1870.* Господине Ре- дакторе. Видѣхме благодѣяніето на Г-на Ан. Ранковъ Шюменецъ, като видехме въ сѫщото врѣмя и завѣта му, обнародванъ въ вѣстницытѣ. Това е белѣгъ, че и нашъ братъ позна вечь, що е истината слава; отъ това жьртвува за нея всичко. Тіи сѫ, отистина, истинитѣ благо- дѣтели на отечеството.

Тѣзи сладкы и утѣшителни мысли ходяха изъ ума ми, като гледахъ на една отъ стенытѣ въ едно училище, въ врѣмя на испытаніето, слѣдующето украшеніе: укытенъ вѣнецъ, срѣдъ венеца, дума *благодѣтелитѣ*; подъ думата, образътъ на Г. М. Бенліевъ. Нѣка кажемъ двѣ, три думи за това испытаніе.

Испытаніето ставаше въ едно, отъ близи- тѣ до града ни село. То бѣше въ Дивдядово на 5-ый день на този мѣсецъ. Поканени има- ше доволно отъ гражданитѣ. Испитътъ на уче- ницитѣ задоволи и зарадва доста сичкы ни. На- укытѣ си имаха ученицитѣ со въ рѫкописъ; въ тѣхъ са съгледваше нѣщо такова, като да е во пригодно и потрѣбно за селянина, на си- чкы на лицата са виждаше исписана нѣкаква сладка гордость; дѣтцата са гордѣяха, защото можяха яката да отговарятъ на всичко що гы пытаха, бащитѣ са гордѣяха съ дѣтцата си а зрителитѣ въникашни (освѣнъ отъ града мнози- на бѣха отъ околнытѣ села) са гордѣяха, за- щото отъ Българскытѣ млади рожби и посела- та напрѣдвать. Азъ часто поглѣдвахъ къмъ у- вѣнчянитѣ образи на Кирила и Метод. и на о- браза М. Бенліевъ; нъ окото ми са спираше по-вечето на послѣдния образъ. Азъ неможяхъ да ся стърпѭ тутакси изгьрмехъ на едного отъ пріятелитѣ си: О! Ако бы было възможно, що- то единственый благодѣтель и подьржатель на тоя напрѣдъкъ Г. М. Б. въ тоя часъ да е ту- ка, неговото сърце бы усѣтило голѣма благо- дарность; отъ неговитѣ старческы очи бы по- текло сльзи отъ радость; отъ неговитѣ уста бы излѣзло дума: О! това ми стига, за вси- чко що правѭ. Всичкы що присѫтствувахмы на това зрѣлище, и мысліѭ че ни единъ не са намѣри, отъ да не похвали добрыя урѣдъ на това селце. Сѫщо сѫ за похвала и селянитѣ Див- дядовци, защото посѣтото отъ Г. М. зьрно па- да въ разработена и блажна земя и дава плодъ.

Ощо зачюденъ останахъ, кога срѣдъ насъ са исправиха 10-11 възрастни юноши, отъ да- лечни въникашни села. Тукъ тѣ въ това селце, намѣрили най добра храна — да ся готвятъ за учители на въникашнитѣ села. И тѣхъ прибрала и тѣхъ подкрѣпила М. Бенліевата помощь и до- бринитѣ на селянитѣ. *Хвала и честь вамъ*

Испытаніето са свърши съ три слова: сѫщо любопытни по съдьржаніето си. Първого слово изражяваше благодарность на всичкы, за достигваніето до тая степень на училището, а най вече едно селско училище выкаше и каняше да ся не спирать, но напрѣдъ; третого раскри добрицитѣ на това училище показа гы като примѣръ на другытѣ села; сѫщо прослави и благодѣтелитѣ. Слѣдъ това са раздадоха наградитѣ. Пріимете драгы ученици, защото выо сте работили и ще заслужваге. А выо добрый и старателный учителю на това училище Д. Блъсковъ, пріимете и выо награда за труда ви: това е че трудътъ ви е оцѣненъ. Вашій трудъ готви мѫжи, кои отпослѣ ше ви благославять. А и това трѣба да е цѣль-та на учителитѣ, коя выо сте разбрали и испълнявате.

И выо околни села, кои сте участници на истата помощь, що разнася Г. М. Б. земете примѣръ отъ Див-дядово, та това що ви са проважда отъ Родолюбивыя ви благодѣтель, не го хаосвайте на вѣтара, нъ трудѣте са да го употрѣбите дѣто ще си заслужи мѣстото. Освѣнъ това и негледайте да излагате въ вѣстницитѣ само едни голи благодаренія къмъ благодѣтеля си, а покажете му, въ що сте употрѣбили неговата драга помощь; още — и работата що е произлѣзла отъ нея. А инакъ, като неврѣдни, може бы да са отнеме отъ вашитѣ рѫцѣ, та да са дава тамъ, отъ дѣто са изисква. Имайте че това благодѣяніе ви дохожда като отъ Бога. Пазете са прочее, та съ вашитѣ не съгласія, да не бы нѣкакъ огорчите благодѣтеля си и да но не бы ви са казало: *Возмите убо отъ него талантъ и дадите и мущему десять талантъ.* Настоятелството, кое отговаря за тая помощь, (на паритѣ и вѣстницитѣ) мысли, че нещо остане хладнокрьвно, отъ да гледа вашитѣ немаренія и безразсѫдци въ скоро, то ще викне зрѣло въ общитѣ ви завѣденія и безпристрастно ще извърши всичко що сѫ изисква отъ зравыя † разумъ. *

†† Чрковный въпросъ за тука още не ся е рѣшилъ. Ный си ѭ карамы все по ескы-Ибрямъ паша. У насъ никакво чрковно прѣобразованіе още нѣма да е станѫло. Тукъ за съединеніето и споразумѣніето на всичкыты Епархіалны чрковны общины за да водять и управлявать чрковны-ты и училищны-ты работы по единъ общъ рядъ и законъ, лафѫ ясакъ.

Да ся поразмысли за образованіето на селяныты, да имъ ся отграждать добры и учены поповы, които да гы подканвать да си правять училища, нѣма го. Отъ попскый приходъ има ли половинѫтѫ за . . .? Мѣсто много за орманъ-папазларѫ.

Чрковата не е ни на поповыты, нито на калугеры, нито на діяконыты, нито на владыцыты, но обща и народна на всичкы вѣруѭщи, които ѭ съставлявать, а тіи (владыцыти поповити и пр.), сѫ нейны служители избраны отъ народа комуто сѫ длъжны подробно да отговарять за всичко чрковно дѣло, за туй всичко което има тя, не е тѣхенъ, но народенъ имотъ. Вы можете да ми възразите, че азъ бързамъ, като искамъ изеднаждъ всичко да ся извърши и че уставътъ, когото щѫть изработять сега въ съборътъ ли, комисіѭтѫ ли, не знаѭ гдѣ, ще поправи всичко. Ако е тъй трай коньо за зеленѫ трѣвѫ. До кѫде ся нареди уставътъ има много души да ся награбять и напълнатъ джебовыты по такыва слѣпи мѣста като тукъ.

Добрѣ щяше бѫде, чини ми ся, ако ся заловѣше работѫтѫ съ по-голѣмѫ дѣятелность и да ся гляда да ся исправять такывата злоупотрѣбенія, като тыя, что ся случавать тукъ, зачтото ако вървимъ все тъй кьопаво скоро не щемъ видимъ рядътъ да напрѣдне но щемъ испаднемъ въ по-голѣмѫ безредицѫ.

Политическо Обозрѣніе.

Ако и да казахмы по-прѣди по-надлъжко за причинытѣ на войнѫтѫ между Францѫ и и Пруссіѭ, то пакъ въ нѣманіе на извѣстія отъ бойното поле и слѣдъ обявеніето на войнѫтѫ, не е излишно мыслимъ да приповторимъ по-накратко и по-вразумително за читателитѣ си, кои сѫ истиннытѣ причины на туй сблъскуваніе между Францѫ и Пруссіѭ. Врѣвата ся дигнѫ, както знаѭтъ читателитѣ ни, отъ пріемането на едного отъ Хохенцолернцытѣ да стане Кандидатъ за Испанскый прѣстолъ, но то е поводъ, и поводъ не толкозъ сполучливъ а не е причина. Причинитѣ на тѫзи война лежатъ въ туй политическо съперничество на Фоанцѫ и Пруссіѭ което ся възроди отъ 1866 годинѫ. Цѣльта на Пруссіѭ бѣше ясна: тя ся стремеше да подчини на себе си всичкыты Германски области безъ исключеніе, да съедини всичкый Германскый народъ подъ власьта или, за прьвъ пѫть само, подъ главенството на Пруссіѭ, да завземе въ Европѫ едно първенствующе положеніе, тъй що постепенно нѣмската масса да погълне и славенскытѣ племена съсѣднытѣ съ источнытѣ крайпины на Германіѭ. Отъ другѫ странѫ, Французского правителство, ржководено отъ Наполеоновскытѣ традиціи, показваше не по-малко честолюбивы стремленія да распространи французскѫтѫ земѭ на счетъ на съсѣдытѣ, да бѫде Франца главна въ Европѫ и да бѫде като пѣстунъ надъ всичкы-тѣ Европейскы дьржавы.

Разумѣва ся, че при таквызъ стремленія тѣзи два добри съсѣды не можахѫ да живѣѭтъ спокойно въ съсѣдството си, защото постоянно едны другы си прѣчахѫ. Отъ това и двѣтѣ страны отдавна вече приготовляваха

звaніе на мирътъ, а само за това, щото да наченѫтъ бойтъ при по-благопріятны обстоятелства. При друго що ся е притъкмявала Пруссія, употрѣбяваше всичкытѣ си усилія за да ся снабди и съсъ съдѣйствіето на Италіѭ и Испаніѭ и вѣроятно тя бы сполучила да постигне цѣльтѫ си, ако Франца не бы ѭ прѣдварила съ обявеніето на войнѫ, въ едно врѣме когато Наполеонъ ся смятря по-силенъ слѣдъ всеобщото гласоподаяніе, и когато Пруссія не само че не бѣше си оплела кошницѫтѫ съ Италіѭ и Испаніѭ, но още и когато споредъ прѣсмѣтваніето на французытѣ тя неможаше даже да ся надѣе и на нѣкоѭ енергическѫ поддьржкѫ отъ страна на южнѫ Германіѭ, едно защото тя имаше още малкы нѣкои не споразумѣнія съ Пруссіѭ, и друго защото французытѣ ся надѣяхѫ тя да остане поне неутрална, понеже войната имаше да ся води повече въ интересытѣ на Прусскѫтѫ династіѭ, а не въ интересытѣ на Германскый народъ.

При многото още другы причины които накарахѫ Францѫ да ся рѣши на тѫзи войнѫ, можемъ да земемъ като немаловажны и тѣзи които исказва званичныйтъ Французскый вѣстникъ *Соаръ*: "Безъ сумнѣніе, войната прѣдставя еднѫ тѫжовнѫ необходимость, но кой знае да ли наоржженный миръ не е по-лошь отъ войнѫтѫ; такъвъ миръ е разорителенъ и пагубенъ: той поглъща всякѫ годинѫ нашитѣ доходы, той откѫсва отъ работѫ най-зравѫтѫ и най-способнѫтѫ за неѭ младежь, той отнема человѣцы отъ челядьтѫ имъ, отъ фабрикытѣ, отъ занятытѣ, отъ земледѣлието за това, за да пълни казармытѣ и болницытѣ. Дошло е врѣме да ся измѣни всичко това; всичкы сѫ увѣрены въ това, всичкы говорятъ за това но Европа не може да ся разоржжи, додѣ тя не разоржжи Пруссіѭ."

Едно отъ изискваніята които французскый кабинетъ прѣдложилъ, казватъ, на Берлинското Правителство было и това дѣто царь Вилхелмъ да прати отъ своѭ странѫ едно писмо на Императора Наполеона съ което да му даде потрѣбнытѣ истълкованія за направеното на посланника му Бенедети докаченіе, съ другы думы да иска отъ него пардонъ. Това пріискваніе, разумѣва ся че Пруссія го отвърлила и даже всичкы другы правителства казали че не е възможно осѫщественіето му. А колкото за докаченіето на Г-Бенедети, което, кажи че, бѣше си испросено, французытѣ си го отвьрнѫхѫ и двойно и тройно на Прусскытѣ въ Парижъ посланникъ, тъй що ако да бѣше само тая причината, удовлетвореніе вече бѣше ся зело, и причинытѣ за бой можахѫ да ся отмахнѫтъ, ако да нѣмаше и отъ двѣтѣ страны едно крайно желаніе да опытатъ честьтѫ си на бойното поле два голѣма народа.

Французского Правителство отправило едно попытваніе до южнытѣ Германски дьржавы да му кажѫтъ въ 24 часа отгорѣ ще зематъ ли участіе въ бойтъ или не. А знайно е вече какъ на туй попытваніе Баварія, Вюртембергъ и княжеството Баденъ, Хессъ отговорихѫ съ прогласяваніе войнѫ противу Францѫ.

Колкото за военнытѣ приготовленія и стратегическытѣ мѣркы на французскытѣ вѣстници ся заповѣдало да не обнародватъ свѣдѣнія за това, за сега знаемъ само че сѫ ся образували седмь военны отдѣленія, на които управлението ще ся възложи, подъ върховното правленіе на Императора, на Марешалытѣ и Генералытѣ Мак-Маона, Базена, Канробера, Балиго, Ладмиро, Бурбакы и Фроссера. Около Мечь, това нараняемото мѣсто на французскытѣ граници, струпали сѫ ся 300,000 войска. Тука пакъ ся е съставило едно отдѣленіе свободна народна гвардія, която си избра сама главатарытѣ си и поиска отъ крѣпостоначалника оржжія, които той побърза да имъ даде. — Въ Парижъ нѣкои чиновницы отъ народнѫтѫ гвардіѭ ся прѣдставили та принесли услугытѣ на императора, който имъ благодарилъ жарко за това, и имъ казалъ че той пріема услугытѣ имъ съ толкозъ по голѣмо благодареніе понеже слѣдъ нѣколко дена въ столицѫтѫ и наоколо нѣма да остане ни единъ войникъ.

А пакъ за Прусската войска мысли ся че тя ще земе планътъ на военнытѣ походъ, който на 1866 ся увѣнча съ таквазъ споруки. Всичката войска на Германскый Съюзъ ще ся раздѣли на двѣ голѣмы отдѣленія, които отъ два разны пѫтя ще свьршатъ на еднѫ истѫ точкѫ, и Сѣверната войска, управлявани отъ принца наслѣдника, въ случай на побѣдѫ ще ся упѫти къмъ Мечь, а Южната подъ прѣдводителството на принца Фридриха Карола къмъ Страсбургъ. Друго едно отдѣленіе, на задніѭтѫ стражѫ, управлявано отъ царя Вилхелма ще бѫде прѣдопрѣдѣлено за да ся тури на срѣшу всяко възможно по море излѣзваніе на французскы войскы.

По всичкѫ Германіѭ войната противу Францѫ ся е пріела съ най-живъ ентузіазмъ. Освѣнь въ Берлинъ военны заевенія сѫ станѫли и по всичкѣ прусскы области. Отъ разны градове търговскытѣ отдѣленія сѫ прагили телеграмы на царя Вилхелма, и му казуватъ че сѫ готовы на всякѫ жертвѫ и одобряватъ найгорѣщо защищаваніето на народнѫтѫ честь съ оружіе. Тъй сѫщо търговскытѣ клубове и общественыйтъ съвѣтъ въ Берлинъ отправили адресъ до царя въ който благодарятъ на Н. В. защото отговорилъ достолѣпно на навѣтътъ който былъ насоченъ къмъ достолѣпіето и независимостьтѫ на Германскыйтъ народъ. Адресътъ прилича че като Франца прогласи бойтъ, всякой ще испълни дльжностьтѫ си, и че на

нападеніе противу неговѫтѫ независимость — Сѫщо тъй и въ Баваріѭ прогласяваніето на бойтъ противу Францѫ произвело най-горѣщъ ентусіазмъ. Безбройно множество, още и лъждь като было, събрало ся подъ царскытѣ палаты и благодарило царя за участіето му въ войнѫтѫ за Германіѭ. Выковетѣ *да живѣте* были бескрайны; множеството глоглавы пѣяли народнѫтѫ пѣсень и общо Германскѫтѫ народнѫ пѣсень. а царьтъ съ голѣмо умиленіе нѣколко пѫть, ся подавалъ прѣзъ прозорцытѣ на палатътъ та благодарилъ на народътъ.

— Вѣстникътъ *Областна Кореспонденціѭ*, като зема поводъ отъ прогласяваніето на бойтъ, казува, че ничтожны и лъжовны причины показватъ надутостьтѫ и легкомыслието съ което Франца прогласи бойтъ. "Голѣмытѣ Силы напраздно ся помѫчихѫ да въспрѫтъ Францѫ да не прогласи еднѫ войнѫ неправеднѫ. Военнытѣ приготовленія ся вьршатъ въ Германіѭ тихо и ревностно. Германскытѣ войскы могѫтъ не слѣдъ много да тръгнѫтъ въ защитѫ на мѣстото. И съвсѣмъ що въоруженіята на Францѫ сѫ приготвены вече отъ много врѣме, това прѣимущество ще да исчезне наскоро, благодареніе на прѣвъсходното наше военно устройство. Възможно е щото Французытѣ да поискатъ да ся въсползуватъ отъ минутното прѣимущество; но това ще стане безъ никакво слѣдствіе колкото за бѫдущыйтъ ходъ на войнѫтѫ. Германія може да ся повѣри на Главныйтъ си воеводѫ и на онѣзи които сѫ около него. Не искамы да станемъ повинны въ гордѣяніе, но нѣмамы и причины за да исказвамы нѣкое страхуваніе.

— Споредъ Турція главнитѣ Французкы вѣстници които управляватъ общото мнѣніе въ Францѫ были раздѣлени на двѣ партіи: 13 были за миръ, 11 за войнѫ.

— Никаквы извѣстія нѣма още отъ бойното поле. Войната между Францѫ и Пруссіѭ ся обяви на 7) 19 того и това мълчаніе на телеграфа ни очудва много.

Австрія

— Австро-унгарското посолство съобщило на В. Портѫ рѣшеніето което зелъ вѣнскыйтъ кабинетъ за съвьршенитѫ неутралность на Австро-унгаріѭ въ прѣдлежащійтъ бой. А *Омонія* казва че отзавчера насамъ ся дрънкало ужь за единъ Австро-французскый съюзъ, и още че ся говоряло ужь че Австріѭ тогазъ ще земе оружіе срѣщу ветата си враждебницѫ Пруссіѭ, щомъ Наполеонъ III прогласи че мысли Францѫ за недостаточнѫ да ся опълчи противу непріятеля и слѣдователно поиска съюзътъ на Абсбургцытѣ въ войнѫтѫ противу Хохенцолернцытѣ. А пакъ нѣкои русскы вѣстницы побрьтвуватъ че Австріѭ ся изразила ужь, че ще ся намѣся и тя въ бойтъ, ако види да шава другѫ еднѫ силѫ, като подразумѣва, казватъ тѣ, Русіѭ. Споредъ насъ обаче всичко това е праздны слухове.

— Споредъ свѣденіята на *Куріе д' Оріанъ* единъ адресъ ся прѣдставилъ на Австрійскыйтъ императоръ въ името на петнадесять хыляды работницы германцы и жители отъ Вѣнѫ които искали да отидѫтъ противъ Пруссіѭ.

Испанія

— Званичныйтъ *Мадритскый вѣстникъ* извѣстилъ вече, че като ся отреклъ принцъ Леополдъ Хохенцолернъ, Испанското правителство отте глило назадъ указътъ чрѣзъ който свыквало камерытѣ за 20 Юлія. А телеграфическо извѣстіе отъ Мадритъ увѣрява даже че царскытѣ привилегіи ще ся даджтъ на намѣстника Серрано за три годины само.

Сърбіѭ

Пишѫтъ (5 юлія) отъ Бѣлградъ на *Омоніѭ* "Отъ вчера сутра като стана извѣстно прогласяваніето на Френскопрусскѫтѫ войнѫ шумъ и беспокойствіе обзе градътъ ни; всичкы говорятъ за бой; едны съ благодареніе като че очакватъ нѣщо отъ смущеніето въ Европѫ, а търговцитѣ усьрнѫли за належащытѣ пагубы на търговскытѣ имъ прѣдпріятія, които сѫ свьрзаны повече съ Австріѭ. Духоветѣ сѫ немалко распалены, както много пѫтя е показвалъ това срьбскый печатъ; за това ся и боѭ да не бы въ случай като ся распространи туй смущеніе на Европѫ възникнѫтъ нѣкои нежелаеми нѣща и тука (напраздно ся бои боязливыйтъ допісникъ) . . . . Слѣдователно като нѣмамъ за сега друго нѣщо ограничавамъ ся въ слѣдующытѣ срьбскы извѣстія.

Вѣстникътъ *Видовъ Данъ* извѣсти че на 27 идущаго Септемврія имало да стане въ Топчидере изложеніе на сърбскытѣ произведенія.... Истыйтъ вѣстникъ отъ 2-й текущаго нападъ пакъ на Турціѭ, и казва че въ неѭ и особенно въ срьбскытѣ земи които сѫ подъ Турціѭ намѣрвали ся ужь въ едно жалостно положеніе; десяточницитѣ (ашарджіитѣ) съблъчали жителитѣ; изученіето занемарявано отъ Правителството отъ день на день исчезнувало, и че злото вмѣсто да ся ограничява распространявало ся; и тъй като окайва християнытѣ въ Турціѭ свьрква думѫтѫ си къмъ Бошнацитѣ, като имъ казува че лѣкарьтъ съ потрѣбнытѣ цѣрове былъ готовъ да имъ испѣри раннѫтѫ." *Лѣкарьтъ готовъ, добро, но тозь лѣкарь ако иска да цѣри трескавытѣ за чумѫ какевъ ползѫ ще имъ принесе? ако лекарьтъ не мысли за това болнитѣ не могѫтъ да не мыслятъ.*

Черѫ-Горѫ

— Споредъ *Фаръ дю Босфоръ* Императорското Правителство рѣшило Турско-Черногорскѫтѫ распрія

— Въ извънредныйтъ министе
който станѫлъ минѫлый вторникъ
ряватъ, зели ся важны рѣшенія
които ще ся зематъ въ случай въ
пейскытѣ заплитанія ще направятъ
оржженното положеніе на Турція
гыйтъ день въ срѣдѫ, Великый
въ палатытѣ на Долма-Бахче, за
на одобреніето на Н. И. В. това
стрытѣ сѫ рѣшили въ съвѣтътъ.

— За жилище на редифытѣ,
ще пристигнѫтъ тука, приготвени
литѣ на Хайдаръ-Пашѫ и на
И споредъ *Левантъ Хералдъ*
всяко прѣдпазваніе да ся испро
ска на Турско-грьцкытѣ прѣдѣ
отдѣленіе на Дунавъ да ся въ
души.

— Борсата на Галатѫ ся от
нѫлый петъкъ; но настоятелство
напрѣдъ дѣяніята да сгаватъ
телно и въ брой. — Консолидет
слѣзло до 38 отзавчера възлѣзо
ра е пакъ до 41 слѣзло.

— Прочитамы въ *Анатолия*
"Споредъ свѣдѣніята които
владыци въ Орта-кюю имали
ходятъ Българіѭ, Македоніѭ,
за извьршваніе на цѣльтѫ кой
тъй Видинскый митрополитъ
Видинъ и прч. както рѣкохмы
мѣреніе да отиде въ Македоніѭ,
гы страны, както и Софійскый
прч. А дѣйствуватъ дѣятелно,
тото дѣто ся намѣрва, Велесскый
прч. А Нишавскый въ Нишавѫ (
кюй) и по таквызито мѣста.

И пакъ онѣзи които ся бъ
ряватъ че наскоро и другы
дражаѭтъ примѣрътъ на Велесскый
Не ся сумнѣвамы че онѣзи
ватъ нашитѣ работы сѫ промысл
за таквызито работы."

*Когато ще бѫде нѣкой мю
кзвъ трѣба да е. Браво ти Ан
стиръ ты нѣма да засрамишь
си, и не ще ти е харамъ хлѣб*

— Родолюбивата Нишка общи
да проводи еднѫ помощь отъ 60
за посрѣщаніе на нуждныйтѣ
има смѣсеныйтъ Съвѣтъ за сег
вѣрвамы че и другытѣ наши общ
слѣдуватъ достоподражаемыйтъ
Нишскѫтѫ общинѫ, който оправд
тѫ че, полезенъ може да бѫде
да е чутовенъ. Нишската община
тендерувала никога за първенство
нѣкои, но ето че тя гы надпрѣвар
испълненіето на длъжноститѣ си.

— Тулчанскый Прѣдставител
Икономъ пратенъ отъ Тулчанск
за да изучи теченіето на черковн
ты тука въ Цариградъ, заминѫ за
чѫ да даде отчетъ за посланіето
мо новы наставленія. Слѣдъ нѣколк
подство му ще ся върне пакъ въ

Негова милость ны натовари
прѣдъ Цариградскытѣ Българи и осо
младежитѣ голѣмѫтѫ му благодарно
чувствіето и за пълното имъ съгла
ланіята на Тулчанскѫтѫ Общинѫ.

ТЕЛЕГРАМЫ

Петербургъ 11) 23 — Пр
обнародва званично слѣдующето
"Русскый Императоръ положи всич
раніе за да запрѣдвари войнѫтѫ
тъ е рѣшилъ да дьржи строгѫ
до когато военнытѣ случайности
интересытѣ на Руссіѭ, която е
ва да даде мирътъ на Европѫ."

Сааребрукъ *12)24.* Тая сутр
сквейлеринъ станѫло едно малко
Пруссытѣ и Французытѣ. Послѣдн
теглили като оставили на бойно
сеть мьртвы и ранены; Пруссытѣ
пѣли никоѭ поврѣдѫ.

Парижъ 12) 24 Юнія. —
Императорътъ ще тръгне сега
(вторникъ) за бойното поле.
Италія прогласила званично неутралност

Парижъ 13) 5 — Австрійского
телство увѣдомило Францѫ за неутрал
си.— Военныйтъ министръ заповѣдѫ
тури въ състояніе на отбрана и да
жи градътъ Парижъ.

ПАРИЖЪ 14)26. . . Генералъ Берв
едно съглядателско военно отдѣленіе Бава
Ніедербрунъ. Отъ тѣзи, двама ся зели
чиновникъ ся убилъ въ сбиваніето.

БЕРЛИНЪ 14)29. Берлинската
денція обнародва текстътъ на единъ
гото Франца прѣдложила на Пруссіѭ и ка
ца нѣма да ся въспротиви на обединеніето
ніѭ ако Пруссія облесни Францѫ да придоб
бургъ и ѝ помогне да завоевае Белгіѭ.

ПАРИЖЪ 13]25 Юлія.— Князь Наполе
менова главенъ командантинъ на Балтійского
ло съ генералъ Трошю като началникъ на Б

ДУБЛИНЪ, 7]19 Юлія.— Вчера вечерь
голѣма демонстрація за Французитѣ. Двадесет
души съ единъ трицвѣтенъ прѣпорецъ ся
жилището на французскыйтъ консулъ и вик
вѣе републиката! и пѣяхѫ тръгваніето

Народни Ирландскы пѣсни ся пѣхѫ.
вѣѭтъ Феніянытѣ! Да живѣе Франца! ся
множеството.

Станѫхѫ борбы съ полиціѭтѫ, която не
арестува никого. Французскыйтъ консулъ го
БЕРЛИНЪ 15)27.— Вчера станало едно
жение при мостътъ Раин-Хайнъ въ околност
гемундъ между копіеносцы и инджинери
Баварцы и Французката пѣша войска.
принудили да ся дрьпнатъ назадъ като